

Plâns colectiv, la Colectiv

Felix

Mi se oprește țipătul în gât,
Durerea însăși devenind fierbinte,
Când văd pavilionul coborât
Umbrind cernit spitale și morminte.

Încă dansează flăcări pe pereți
Alimentate de coșmarul morții;
Unde sunteți copii, unde sunteți?
Părinții vă așteaptă-n fața porții.

Unii s-au dus. S-au dus definitiv.
Alții se luptă cu durerea vie,
Însă părinții-n plânsul colectiv
Sunt TOȚI marcați de-aceeași tragedie.

Sunt toți pătrunși de-același gol imens,
Fie că-și poartă pașii prin spitale,
Fie că plânsul, devenit intens,
Se-aude-n cimitir, cu-atâta jale!

Eu sufăr doar că nu-i pot mângâia
Și-această neputință mă răpune,
Dar, totuși, aș putea să fac ceva:
Alături să le stau în rugăciune.

Să fac, iubind, aceasta pentru ei,
Rugându-mă: Divinule Părinte,
Spre semenii, concetățenii mei,
Revarsă mângâieri, ca daruri sfinte.

Și-n dragostea ce-o ai Tu pentru toți ,
Și-o-mparți ca Tată, fără părtinire,
Dă azi din Ceruri, Doamne, căci Tu poți,
Și vindecarea Ta și mântuire!

Simion Felix Marțian
Vulcan, 2 noiembrie 2015